

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET ZIJDEN SCHERM

N° 2475

WEEKLIJKE AFLAVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Zijden Scherm

HOOFDSTUK I

DE STEM ACHTER HET SCHERM

Het was omstreeks half twaalf in de avond, toen een chic gekleed heer van middelbare leeftijd, in een pelsjas gehuld, door de Lincoln Street in New York liep, een brede verkeersweg, die aan de noordelijke grens van de stad is gelegen, en waar men vele afzonderlijkstaande huizen aantreft.

De eenzame wandelaar werd vergezeld door een kleine hond, een fox terrier. De hond liep braaf mee, vlak achter zijn hees, en daarom was het wel

wat vreemd, dat deze nu en dan een fluitje aan de mond bracht en een schrill doordringend gefluit liet horen, dat ver door de stille nacht weerklonk en tegen de huismuren weerkaatste.

De deftig geklede heer keek zelden om, teneinde te zien of de hond hem wel volgde.

Aldus liep hij de straat ten einde, en sloeg toen een zijstraat in, welke hem aldra naar de befaamde Bird Walk bracht de brede boulevard langs de kade

der haven, aan een zijde bebouwd met grote fraaie huizen.

In deze zijstraat scheen het er in het geheel niet meer op aan te komen, of de hond zich enige vrijheden veroorloofde, want zijn baas had het fluitje in zijn zak laten glijden, en sloeg in het geheel geen acht meer op de hond, die slechts zelden meer dan een paar meter uitweek, om een of andere verleidelijk uitzierende boom te besnuffelen.

De wandelaar liep de Bird Walk geheel ten einde, ging daar een restaurant binnen, bestelde een kop koffie en ging aan de leestafel zitten.

Na ongeveer een uur rekende hij af met de ober, verliet het restaurant en richtte zijn schreden naar de havenwijk.

De brede boulevard maakte gaandeweg plaats voor een doolhof van smalle, kronkelende straten, waar doorheen hij zijn weg voortzette, tot hij eindelijk bleef staan voor een groot, donker huis.

Hij bevond zich hier wederom in een vrij brede straat, waarschijnlijk een der fatsoenlijkste van de gehele wijk, en die als het ware de grens vormde tussen de havenwijk en het domein der gezeten burgerij.

Hij keek even om zich heen, belde aan, en werd bijna onmiddellijk binnen gelaten, waaruit viel op te maken, dat men hem blijkbaar had zien aankomen...

Het hondje glipte mee naar binnen. Achter de deur was echter niemand om de bezoeker te ontvangen.

Het was doodstil in het huis, en nergens scheen licht te branden.

De bezoeker had waarschijnlijk iets dergelijks verwacht, want hij liep op de tast voort, opende een deur in de vestibule, deed deze behoedzaam achter zich dicht, en maakte licht, door een zaklantaarn aan te knippen die een helder licht verspreidde.

De kamer waarin hij zich bevond, was niet groot, en slechts spaarzaam gemeubeld.

Er stonden enige stoelen, een tafel, een boekenkast, en dat was alles.

Aan een der wanden hing een groot schilderij in eikenhouten lijst, waar de bezoeker een stoel voor zette, er op

klom, en op de bovenrand van de lijst drukte.

Hij stapte weer op de vloer en wachtte.

Er verliep ongeveer een minuut.

Toen kraakte er ergens iets in het vertrek, en eensklaps viel een verblindend licht in het vertrek, afkomstig uit een vaas van melkglas, die op een der hoeken van de schoorsteenmantel stond.

De bezoeker scheen zich niet in het minst te verwonderen over deze plotse linge lichtglans, maar hief zijn gelaat op, zodat het licht hem geheel en al kon beschijnen.

Na een halve minuut verdween het licht weer, en de bezoeker knipperde met de ogen en mompelde zacht voor zich heen:

— Het zal wel noodzakelijk zijn, maar het is lastig en vervelend.

Weer ging hij naar het schilderij, weer klom hij op de stoel, en nu tastte zijn hand opnieuw over de lijst, nu op de linkerzijde.

Bijna onmiddellijk draaide de boekenkast, om een onzichtbare spil, en liet een ruimte vrij, ongeveer anderhalve meter hoog en een halve meter breed.

De bezoeker, meer dan middelgroot, moest zich een weinig bukken, om deze verborgen deur te kunnen door gaan, en ternauwernood was hij over de drempel, of de kast draaide weer een halve slag om.

De zaklantaarn moest weer dienst doen, want het was stikdonker in de smalle gang, die zich voor de man uitstreckte.

Deze gang daalde langzaam maar gestaadig, en na enige tijd was het duidelijk, dat de bezoeker zich onder de grond moest bevinden.

De hond was al die tijd bij zijn baas gebleven, zonder enig geluid te geven.

Een paar minuten liep de man recht door, maar eensklaps kon hij niet verder.

De gang was op dat punt afgesloten door een stalen wand, zonder knop of slot, zonder enige opening, zonder scharnieren.

De bezoeker haalde een sleutel te

voorschijn en klopte er enige malen met kleine tussenpozen mee op het staal van de wand.

Er knarste iets, en weer flitste een lichtbundel neer, die de man helder bescheen.

Een fluisterende stem vroeg:

— Wachtwoord.

— De Moloch waakt.

— Wie is de Meester?

— Hij, die weet.

— Wat is het doel?

— Geld en terreur.

— Wie is de vijand?

— John Raffles.

— Goed. Wacht een moment, tot wij open doen.

Bijna op het zelfde ogenblik schoof de stalen wand terzijde en liet de toegang vrij tot een ruimte, waar zich niets anders bevond dan een houten tafel, een stoel, en een elektrische lamp, van grote lichtsterkte.

Op een kleine verhoging, waartoe vier treden toegang gaven, stond de man, die de lamp bediend had, een jonge vent, wiens gelaat echter de sporen droeg van een misdadig en losbandig leven.

De bezoeker nam in het geheel geen notitie van hem, maar ging dadelijk naar een deur, die zich recht tegenover de stalen plaat bevond, welke weer was dicht geschoven.

Daar klopte hij nogmaals aan op dezelfde wijze van zoëven, en nadat hij alle vragen had beantwoord, die hem ook door de bewaker van het voorvertrek waren gesteld, kon hij binnen treden.

De deur gaf toegang tot een groot weelderig gemeubeld vertrek.

De muren waren bespannen met goud leder, en tot op manshoogte beschoten met glanzend palissanderhout, de monumentale schoorsteenmantel was van Cararisch marmer, wit met rose aderen, waarop een grote porseleinen pendule stond uit het tijdperk van de Zonnekoning.

Hier en daar stonden prachtige Chinese vazen op ebbenhouten voetstukken, op de parketvloer lag een dik Perzisch Tapijt, een prima Bochara.

In het midden van het vertrek stond

een grote, ronde tafel, van mat gepolitoerd ebbenhout, steunend op zes poten in de vorm van leeuwenklauwen, waar omheen een en twintig stoelen waren gerangschikt.

Een van die stoelen, had een vuurrode lap over de rug en op de tafel, daarvoor lag een ivoren hamer, in de vorm van een houweel, door een meesterhand bewerkt.

Het merkwaardigste in dit vertrek was echter wel de grote elektrische lamp die juist in het midden boven de tafel hing.

Op de vijf kanten, van matglas, was een groot oog geschilderd, met een starrende uitdrukking, dat leek te leven, als het licht daarachter brandde.

Boven de zeven deuren, welke zich in het vertrek bevonden, was eveneens zo'n luguber oog geschilderd.

Als men lang naar deze Medusaogen keek, kreeg men een onzeggbare gewaarwording van schrik en ontzetting, van afschuw en walging.

Dit vertrek met de zeven deuren was de plek van samenkomst der één-en-twintig luitenants van de geheimzinnige chef der Bende van Het Kwade Oog, een genootschap van de meest roekelozen misdadigers, welke de gehele stad sedert enige tijd schrik aanjoeg en terroriseerde door talloze wandaden.

Het was doodstil in het vertrek, ondanks het feit, dat er tien mannen om de tafel zaten.

Zij zaten daar zwijgend en stil, alsof zij uit steen waren gehouwen.

Niemand wendde zelfs het hoofd om, toen de late bezoeker binnentrad en met afgemeten schreden naar de voorzitterstoel ging.

Hij ging zitten, en nog steeds scheen men hem nog niet te zien.

Men hoorde niets dan het getik van de pendule op de schoorsteenmantel.

De voorzitter hield zijn blikken onafgebroken gevestigd op een hoek van het vertrek, waar zich een schuin in de hoek geplaatst scherm bevond, van ondoorzichtige zijde, dat van de vloer tot de zoldering reikte, en de hoek volkomen afsloot.

Nu en dan ging de deur weer open

en kwamen nieuwe bendeleiders binnen, nu eens alleen, dan weer in groepjes van twee of drie.

Toen de pendule twee heldere slagen liet horen, ging de deur voor het laatst open, de laatste luitenant trad binnen en ging onhoorbaar zitten.

Toch waren niet alle stoelen bezet; er bleven twee ledig.

De voorzitter vestigde zijn ogen op die twee onbezette stoelen en er verscheen een trek van haat en wraakzucht op zijn bleek opgezet gelaat, het gelaat van een bekend bankier uit New York...

Toen, nadat de galm van de tweede slag van de pendule was weggestorven, drukte hij op een elektrische belknop, die onder het bereik van zijn hand onder het tafelblad was aangebracht, waarna zich dadelijk achter het scherm een licht gerucht liet horen als van een deur of een valluik dat opengaat.

Even later klonk van achter het ondoorzichtige scherm een hoge, bijna vrouwelijk getimbreerde stem, die zei:

— Welkom, broeders van Het Kwade Oog.

Ofschoon er niemand te zien was achter het zijden scherm, rezen alle aanwezigen tegelijk van hun zetel, wendden zich naar de zijde vanwaar de stem was gekomen en maakten een diepe, zwijgende buiging.

Zij bleven even in deze houding staan als in aanbidding voor een of andere afgod, en namen toen weer allen tegelijk plaats.

Alle aanwezigen wisten, dat daar achter het scherm de man verborgen zat, die aan onzichtbare draden gans hef

marionnettenspel der misdaad leidde, wiens macht groter was dan die van de politie, omdat hij in het verborgen werkte, en die nog nooit door iemand, zelfs door de meest vertrouwde en bekwame onderchef was gezien.

Achter die zijde doek, bevond zich de Moloch, de aanvoerder van de bende van Het Kwade Oog, verreweg, de gevaarlijkste en overmoedigste bende, welke de Verenigde Staten ooit hebben gekend.

Wellicht hadden enige luitenants, nieuwsgierig naar de ware aard van hun chef, wel eens een poging gedaan, achter zijn identiteit te komen, maar niemand had hen ooit levend teruggezien...

Men sprak zijn naam niet anders dan met een zekere huivering uit, en zelfs de sterksten en de stoutmoedigsten beefden, als de hoge stem achter het scherm toorn of drift verried.

Nooit was een geheim beter bewaard, nooit bestond er minder kans, dat het zou worden verraden.

De Moloch had de gevreesde bende gesticht, de Moloch had die bende binnen korte tijd groot en machtig gemaakt, de Moloch had blijk gegeven van een organisatietalent, een onverbiddelijke strengheid, en een inscherping van een ijzeren tucht, welke weergaloos mocht worden genoemd. En dit alles in het geheim... onbekend.

De negentien luitenants ging dit alles onwillekeurig door het hoofd, toen zij weer plaats namen, en geduldig wachtten, tot de schelle falset stem, blijkbaar met opzet zo veranderd, weer zou spreken.

HOOFDSTUK II

HET BEVEL VAN DE MOLOCH

De stilte werd het eerst verbroken door de stem achter het zijden scherm.

— Mannen, broeders, klonk het. Er zijn ernstige tijden voor ons aangebroken. Als ik uw kring rondzie, dan mis ik twee man.

De stem zweeg even, en de aanwezigen keken strak voor zich uit.

Toen klonk weer de scherpe falset stem, die vervolgde:

— Wij weten allen, wie er de oorzaak van is. Ik behoef slechts één naam te noemen: John Raffles. Hij vertoeft sedert enige weken in deze stad en sedert dien zijn de rampen en onheilen voor ons genootschap begonnen en toenomen op een wijze, die niet langer mag voortduren, al zou het stromen bloed kosten.

Er was een scherpe klank in de stem, toen de Moloch vervolgde:

— Van die onheilen, van die rampen is John Raffles de oorzaak, de enige bewerker. Nooit zou de politie er in geslaagd zijn, zulk een groot aantal van onze mannen buiten gevecht te stellen, als niet die vervloekte Engelsman, die men daarginds de Grote Onbekende noemt, hier heen ware gekomen met zijn vliegmaschine, welke Dr. Cox ons beschreven heeft, maar die niemand onzer ooit van dichtbij heeft gezien. Moet ik nog zeggen, wat John Raffles deed? Hij belette ons, de vijf miljoen in bezit te nemen, welke de staalkoning, Peter Vandyke, reeds in de kelder van het huis in de Harbourstreet had gebracht, uit vrees voor het leven van zijn enige dochter. Raffles gaf hem die vijf miljoen terug, op één na, dat hij zelf in zijn zak stak. Hij wist de staalkoning en zijn dochter in veiligheid te brengen naar een plek, waarnaar mijn agenten tot dusverre vergeefs hebben gezocht. Wij wisten de dame van gezels-

schap van het jonge meisje, miss Thornycroft, in handen te krijgen, en hoopen daardoor de staalkoning de duim-schroeven te kunnen aanzetten, maar weer stak Raffles een spaak in het wiel. Weer wist hij door zijn duivelse slimheid onze plannen te dwarsbomen, ons te bespotten en een aantal onzer mannen in handen van de politie te spelen.

De falset stem was gaan trillen, en als beelden zaten de negentien mannen met strakke gezichten om de tafel.

— Hij heeft in de eerste plaats een snelle vliegmaschine, vervolgde de stem. Sneller dan het nieuwste straalvliegtuig. Deze dagen heeft hij ons opnieuw bedrogen, ons en de politie, en ditmaal was het een duikboot, waarmee hij ons een hak heeft gezet. Hij heeft twee assistenten, die hem tot in de dood zijn toegedaan, van wie er een beschikt over een fabelachtige lichaamskracht; hij telt voor minstens zes man, hoe sterk ook. In drie weken tijds hebben een en twintig onzer mannen de dood gevonden, zeven zijn zwaar gewond en in handen der politie. Drie-en-dertig zijn gevangen genomen, en daaronder zijn de twee luitenanten, die ik hier thans mis.

De stem zweeg, en het bleef even stil.

Nauwelijks durfden de negentien mannen rondom de tafel ademhalen.

Toen klonk weer de falset stem:

— Mannen, Broeders. Tot iedere prijs moet er aan die toestand een eind worden gemaakt. Ik voel, dat razernij zich van mij meester maakt bij de gedachte, dat John Raffles ons de baas zou kunnen blijven, één enkele man een gehele bende. Dat mag en dat zal niet voortduren. Hij heeft ons de handschoen toegeworpen, hij zal weten, wat dat betekent. Door zijn toedoen is Dr. Cox, de nieuw gekozen chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel te Londen, die alleen hier was gekomen, omdat hij de hoop koesterde, hier de Grote Onbekende te kunnen overmeesteren en onschadelijk maken, eergisteren in de gevangenis geraakt. Bedenk eens, Dr. Cox,

onze grote bondgenoot in de gevangenis.

De stem had een rauwe klank, en klonk veel dieper dan anders, toen de Moloch vervolgde:

— Ik heb u hier laten komen, en uw voorzitter heeft u door het bekende fluitsein opgeroepen, omdat ik u wilde zeggen, dat ik er op reken, dat John Raffles niet weer naar Londen kan terugkeren, maar dat wij hem hier in handen krijgen. Daartoe moet ieder van ons zich persoonlijk of in bendeverband zich inspannen. Het zou mij het liefst zijn, als ik hem levend in handen krijg, maar als dit onmogelijk is, met zijn lijk stel ik mij ook tevreden.

— Wij zullen proberen, begon de voorzitter aarzelend.

— Ik heb u geen verlof gegeven om te spreken, Mr. President, klonk de stem ditmaal snijdend achter het scherm. Ik wil ook niet, dat gij iets probeert, gij hebt het te slagen. Ik beveel u, Raffles onschadelijk te maken. Zijn rijk moet uit zijn. Die man heeft te lang geleefd. De middelen laat ik voorlopig aan u over. Misschien zal ik u binnenkort een middel aan de hand doen.

Alle aanwezigen wisten, dat de Moloch hun een bijna bovenmenselijke taak had opgedragen.

Niemand durfde echter tegenspreken.

Nu ging de stem van de onzichtbare leider voort:

— Ik beschouw dit onderwerp als afgehandeld. Nu iets anders. Zoals ik zei, zit Dr. Cox hier gevangen, door toedoen van John Raffles. Ik sta er op, dat hij in ieder geval bevrijd wordt, voor hij naar elders wordt vervoerd. Hij is hier in goed vertrouwen gekomen, menende dat wij hem zeker wel zouden beschermen, en ik wil niet, dat zijn vertrouwen beschaamd wordt. Ziehier mijn plan. Een uwer begeeft zich, als geestelijke vermomd, naar de gevangenis. Ik zal er zorg voor dragen, dat de toegang hem niet geweigerd wordt hoe, dat is

mijn zaak. De zogenaamde geestelijke moet Dr. Cox op de hoogte brengen van onze plannen, het hem mogelijk maken te vluchten, en hem een kleine vijl in handen spelen. De rest is voor een man als Cox kinderspel. Ik heb reeds vernomen waar zijn cel is, en in dat opzicht is het toeval ons gunstig. Dr. Cox zit gevangen in de cel op de tweede verdieping, die het dichtst bij de rechterhoek is, als men achter het gevangenisgebouw staat. Ik reken er op, dat onze bondgenoot morgennacht in veiligheid is.

— Het zal geschieden, Moloch, gaf de voorzitter te kennen.

— Dan is ook dit onderwerp afgedaan. Hebt gij de beursberichten gelanceerd, welke ik u heb doen geworden.

— Onmiddellijk Moloch.

— Wat was het resultaat?

— De zetter en de corrector van het Beursblad maakten eerst tegenwerpingen, maar een bedreiging met de dood en het vooruitzicht op een goede beloning misten hun uitwerking niet. De berichten verschijnen morgenochtend in het blad, en het gevolg zal zijn, dat de aandelen der Mexicaanse Zilvermijnen snel achteruit zullen lopen. Onze agenten hebben opdracht gekregen zoveel mogelijk op te kopen en wij verwachten een winst van ruim zes honderd duizend dollar.

— Akkoord, klonk de stem achter het scherm. Hoe staat het met de tunnel onder de Manhattan Bank?

— Die is over een paar dagen gereed.

— Zijn de brieven verzonden aan de personen, die ik heb opgegeven?

— Hedenochtend.

— Is er voor een vertrouwde chauffeur gezorgd in het huis van Bisham?

— Hij treedt er overmorgen in dienst.

— Donough schijnt bij zijn weigering te blijven, het geld op de hem aan-

geduide plaats te deponeren. Zijn er maatregelen genomen zijn motorboot tot zinken te brengen, als hij morgen gaat deelnemen aan de « Edison Cup »?

— Onze mannen hebben zich geen toegang weten te verschaffen tot het botenhuis, waarin de motorboot ligt, Moloch, klonk het weifelend.

— Dat moet gebeuren. Ik beveel, dat zij mijn instructies opvolgen. Het moet, verstaat gij? Die motorboot moet tot zinken worden gebracht. Verder heb ik niets meer te zeggen. Morgen ontvangt gij nieuwe instructies op de bekende wijze.

De negentien mannen stonden dadelijk tegelijk weer op en bogen in de richting van het scherm, waarachter nu hetzelfde lichte gerucht van zoëven weerklonk.

Even later rinkelde een bel, boven een der deuren, ten bewijze dat de Moloch was vertrokken.

De president bleef enige ogenblikken in gedachten zitten, en hief toen het hoofd op.

— De Moloch heeft ons een zware taak opgelegd, kameraden, zei hij eindelijk op doffe toon. Een taak, die zelfs boven de krachten van de Londense politie blijkt te gaan, want daar zoekt men reeds jaren naar John Raffles, zonder er in geslaagd te zijn, hem te vatten, of hem althans langer dan een paar uren vast te kunnen houden. Maar de Londense politie miste een sterke prikkel. Men doet daar zijn plicht, méér niet. Wij zullen meer doen dan onze plicht; wij haten hem als de pest.

— Ter dood met John Raffles, riep een der luitenants, een nog jonge man met een fanatiek gezicht, Davinds geheten en wiens vrienden stomd verbaasd zouden zijn hem hier te vinden, want hij was een pas beginnend advocaat.

— Ja, ter dood met hem, klonken zes, zeven andere stemmen. Hij moet worden geliquideerd het koste wat het kost.

De voorzitter nam de ivoren hamer, klopte op het blad van de tafel, en zei:

— Met een houweel, waarvan deze hamer het zinnebeeld is, zullen wij hem te lijf gaan en moge het tevens het symbool van ons graafwerk zijn tegen John Raffles, die onze bondgenoot had kunnen zijn, maar er de voorkeur aan heeft gegeven, onafhankelijk te blijven. Ik verklaar de bijeenkomst voor opgeheven. Het overige zullen wij samen in mijn woning bespreken. Davinds, ik heb u uitgekozen om de rol van de geestelijke te spelen, die het vijltje en de boodschap aan Dr. Cox moet brengen.

Alle luitenants verhieven zich van hun stoelen, en riepen tegelijk:

— De Moloch is de meester.

Daarop begaven zij zich bij groepjes van drie of vier naar de zeven deuren.

Zij bleven daar staan, bogen voor de lamp in het midden van het vertrek, met het symbool van de bende beschilderd, en waren het volgend ogenblik verdwenen, om langs verschillende wegen de straat te bereiken.

Van niemand hunner wist een der huisgenoten, waar hij die nacht vertoefd had.

HOOEDSTUK III

EEN TRAGI-COMEDIE IN HET HUIS IN DE BOSTON STREET

In de Bostonstreet waren de drie huizen, die de nummers 69, 71 en 73 droegen, door de politie zeer nauwkeurig doorzocht.

Daar immers hadden de drie leden van de Bende van het Kwade Oog gewoond, die zich thans in de gevangenis bevonden.

Het waren allen aanzienlijke lieden, die vroeger in de beste kringen ontvangen werden, die een eervolle plaats in de maatschappij bekleedden, of althans te boek stonden als fatsoenlijke mensen, en men hoorde er niet weinig van op, doen het bleek, dat deze drie mannen in het geheim lid waren ener bende, welke sedert maanden de gehele stad in angst en spanning hield.

Maar de politie vond niets.

De post voor de huizen was ingetrokken en daar er van buiten niets bijzonders aan te zien viel, bleven de nieuwsgierigen ook al spoedig weg.

Men wist nu, dat de drie kelders van de drie huizen ineenliepen, omdat de drie bewoners de tussenmuren hadden doorgeslagen, maar dat was van buiten niet te zien.

Maar één was er, die ondanks alles grote belangstelling bleef koesteren voor

de drie huizen, meer speciaal het middelste, waar hij zelf niet lang geleden had weten binnen te dringen, om hulp te bieden bij het arresteren van de bandieten.

Die man was John Raffles.

Hij was nu met Charles Brand en James Henderson, zijn trouwe chauffeur, reeds enige weken in New York, daarheen gelokt, door de hoop, dat hij er een goede slag zou kunnen slaan, en tevens zijn vijand Cox een hak te kunnen zetten, hetgeen hem dan ook, zoals bleek, uitstekend was gelukt.

Hij hield het huis voortdurend in de gaten, nu eens persoonlijk, dan weer liet hij het doen door zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, of ook wel door Henderson, ofschoon deze door zijn grootte en de ongewone breedte van zijn schouders meer gevaar liep, zelfs onder een vermomming te worden herkend, dan zijn beide metgezellen, die beiden de kunst van het zich onherkenbaar maken tot in de perfectie verstonden.

Het was alsof een voorgevoel hem zei, dat de Bende van het Kwade Oog nog iets te zoeken had in dat huis, of-

schoon het thans geheel onbewoond was.

Burns, was de man, die er gewoond had, met een oude huishoudster en een bediende, die beiden het huis dadelijk hadden verlaten, toen hun gebleken was dat zij in dienst waren geweest bij een misdadiger, en het aan de politie duidelijk was geworden, dat deze beide personen part noch deel hadden aan de misdadige praktijken van hun meester.

De toekomst zou hem spoedig in het gelijk stellen.

Het was op een donkere avond in het begin van october, toen Raffles, als straatveger vermomd, en met een bezem gewapend zich verdekt had opgesteld in een portiek, schuin tegen het huis met het nummer 71.

Hij stond daar even geduldig als een kat voor een muizengat en verliet slechts zijn schuilplaats, als hij de naderende schreden van een politieagent hoorde, om dan snel een zijstraat in te slaan.

Maar nauwelijks waren de trage voetstappen weggestorven of hij kwam weer te voorschijn, om zijn post opnieuw te betrekken.

Het was twee uur in de nacht, toen er opnieuw schreden naderden, duidelijk te vernemen in de nu geheel verlaten straat.

Het goed geoefende oor van de Grote Onbekende had echter dadelijk gehoord, dat hij ditmaal niet met een agent van politie te doen had.

Daar kwam iemand aan, die haast had, want de voetstappen klonken snel en driftig.

Raffles trok zich zo ver mogelijk in zijn schuilplaats terug en hing zich vlug een grauwe lap als een schort om de hals, teneinde zich niet te verraden door het glimmen der koperen knopen aan zijn buis.

De man die zulk een haast had, bleef nu voor het huis met het nummer 71 stilstaan, keek een poos scherp om zich heen, en stak toen zijn hand in zijn zak.

Waarschijnlijk had hij een valse sleutel bij zich, want het kostte hem niet de minste moeite, het slot van de straatdeur te openen.

De deur ging zonder enig gerucht open en de late bezoeker was het volgende ogenblik in huis verdwenen.

Nauwelijks was de deur echter dicht, of Raffles verliet zijn schuilplaats, stak ijlings de straat over en bereikte de overzijde.

Hij bekommerde zich niet om het huis, waarin de geheimzinnige bezoeker was binnengegaan, maar liep de zijstraat in, waaraan het huis Nr 73 was gelegen, dat een hoekhuis was.

Hij koos het middelste raam van dat huis, en had het binnen enkele seconden geopend, sprong naar binnen, schoof het raam behoedzaam weer dicht, en sloop het vertrek, blijkbaar een studeerkamer uit.

Dit huis was niet onbewoond, maar alle bewoners schenen te slapen, en het was er volkomen stil.

Zonder te aarzelen liep Raffles de gang ten einde, waar hij zich nu bevond, ging een kleine trap af, en stond even later voor de deur van de kelder.

Deze deur was op slot, maar voor iemand als Raffles was dat geen bezwaar en bezorgde hem slechts een klein oponthoud.

Zijn bos lopers kwam te voorschijn, en een paar seconden later was het slot open.

Hij ging vlug de keldertrap af, bij het licht van zijn zaklantaarn, en bevond zich nu in een grote kelderruimte, welke hij dadelijk herkende.

Hij hield zich hier echter niet op, maar richtte zich direct naar de deur die tot het middelste der drie huizen toegang gaf.

Daar ook deze gesloten was, moest de bos lopers weer dienst doen.

De deur ging onhoorbaar open, ten bewijze, dat de politie de elektrische alarminrichting had uitgeschakeld.

— Ziezo, nu zijn wij in de vesting, mompelde Raffles tevreden voor zich heen. En nu zullen we eens zien, wat de man, die hier zoëven is binnengegaan, hier wel te zoeken heeft.

Hij liep de gang door, zo zacht, dat er van zijn schreden niets te horen was en ging toen de trap op, die naar boven leidde.

Daar gekomen dempte hij het licht van zijn lantaarn aanmerkelijk, door een diafragma bijna geheel dicht te draaien, en vervolgde zijn weg bij dit flauwe schijnsel.

Hij herinnerde zich, waar de werk-kamer van Burns lag, en daarheen richtte hij het eerst zijn schreden.

Er waren zeker geen volle tien minuten verstreken sedert het ogenblik, dat hij zijn schuilplaats in het portiek had verlaten, en de deur van de bewuste kamer naderde. Onder de reet van de deur zag hij een zwak schijnsel.

— Ik ben terecht hoor, mompelde hij voldaan. Daar zit mijn man. Nu hoop ik maar, dat hij de deur niet op slot heeft gedaan, anders wordt het een lastig geval.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

— De sleutel zit er in ieder geval niet op, mompelde hij. Dat is al zoveel gewonnen.

Hij nam de kruk van de deur in de hand en drukte deze langzaam en voorzichtig neer.

Het duurde zeker een paar minuten, maar tot zijn vreugde ging de deur toen open.

De man daarbinnen had er zeker geen moment aan gedacht, dat men hem zou kunnen komen overvallen.

Raffles duwde de deur langzaam verder open en keek in het vertrek, de revolver in de rechtervuist, de lamp in de linkerhand.

De kamer werd alleen verlicht door een zaklantaarn, die tegen een paar boeken op de schrijftafel bij een der twee ramen was gezet.

De laden van die lessenaar stonden alle open, maar dat was zeker niet het werk van de man, die zoëven was binnengekomen, maar die zich de moeite niet had gegeven ze dicht te doen.

Tussen de twee ramen stond een ouderwetse staande klok, een zogenaamd staande horloge.

Die klok was zeker twee meter hoog en bijna een halve meter breed en het prachtig bewerkte eikenhout was in de loop der jaren bijna zwart geworden.

Voor deze klok stond een man op één

stoel, met de rug naar de deur gekeerd.

Hij hield een glanzend voorwerp in de rechterhand, en slaakte nu en dan een zachte uitroep van ongeduld.

Maar eindelijk verdween het voorwerp een koperen stift, in een kleine opening, verborgen in een krul van het hout en nu sprong er een klein deurtje open vlak onder de bovenlijst van de klok en boven de cijferplaat.

Daar achter was een donkere ruimte zichtbaar, waarin iets wits glansde.

De man op de stoel stak zijn arm in de opening, haalde er een bundeltje papieren uit, en wilde van de stoel stappen, toen hij plotseling hevige schrok door het geluid van een heldere stem, die zei:

— Reikt u mij die papieren maar dadelijk even over waarde heer, dan behoef ik mij niet de moeite te geven ze u af te nemen.

Raffles, die deze woorden gesproken had, was over het dikke tapijt onhoorbaar nader gekomen en stond nu vlak achter de man op de stoel, met de beide vuisten in de zijde gesteund.

Maar in een van die vuisten hield hij tevens een revolver vast.

De man op de stoel was doodsbleek geworden, en wierp een blik in de kamer.

Het was duidelijk, dat hij een uitweg zocht, en misschien ergens hulp van verwachtte.

Maar hij wist, dat hij geheel alleen was in het grote, lege huis.

De papieren trilden in zijn hand en een ogenblik leek het, alsof hij ze wilde verscheuren, maar hij begreep blijkbaar dat hem dit weinig zou baten, en reikte Raffles de papieren toe, met een hand, die beefde van drift of woede.

Raffles nam de papieren aan en stak ze onmiddellijk in zijn binnenzak, zonder een oog van de ander af te wenden.

— Een hoogst eigenaardige ontmoeting, zei hij toen ironisch. Hoe langer ik u aankijk, hoe meer ik u meen te herkennen. Als ik het wel heb, luidt uw naam Falck, zijt gij eerste klerk op een bekend bankierskantoor, waar ik nog al eens kom, en zijt gij een trouwe klant van de Olympia Bar.

— Een vergissing mompelde de aan-

gesprokene op hese toon. Ik heef niet Falck.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik kan wel zien, dat gij een beginneling zijt, zei hij glimlachend, en ik geloof dat men beter had gedaan een ander te kiezen, om deze delicate onderneming tot een goed einde te brengen. En wat uw identiteit betreft, dat moet de politie maar uitmaken. Maar kom toch van die stoel af, wat ik u verzoeken mag, maak het u toch wat gemakkelijker.

Falck kwam van de stoel af, en hij zag er uit alsof hij een pak slaag had gehad.

— Ga zitten, waarde heer, vervolgde Raffles met een uitnodigend gebaar op een gemakkelijke stoel wijzend. Maar ontdoe u eerst van eventuele vuurwapens, want dat is gevaarlijk speelgoed.

Raffles was onder het spreken vlak voor Falck komen staan en deze voelde met een schok van schrik, dat de monding van de revolver hem ergens tussen de derde en vierde rib drukte.

— Wacht, ik zal het u wat gemakkelijker maken, ging Raffles op vriendelijke toon voort. Steek uw handen maar eens in de hoogte, dan komt u niet in de verzoeking ze in uw zak te steken.

Met bekwame spoed gingen de twee handen omhoog, en binnen enkele ogenblikken had Raffles de zakken van Falck geleedigd.

Onder de inhoud was een kleine revolver, een ordinaire Bulldog van een paar shillings.

Raffles liet het wapen op de palm van zijn uitgestrekte hand even op en neer dansen, en zei spottend:

— En met dat speelgoed wapent ge u voor zulk een onderneming? Wel, waarde heer, ik geloof niet dat ge met dit prul op een afstand van tien pas, een kogel door een blad papier kunt jagen. Hoe is men er eigenlijk toe gekomen om juist u dit karweitje op te dragen?

— Ik had er om gevraagd, zei Falck kortaf.

— Dan zijt ge zeker nog niet lang bij de bende, en hebt u verdienstelijk willen maken?

— Ik weet niet over welke bende gij spreekt, zei Falck brutaal. Ik ben een vriend van Burns, die onschuldig gevangen zit en hij heeft mij opgedragen enige papieren voor hem te gaan halen, waarvan ik de aard trouwens niet ken.

— Ik betrap u daar op een klein leugentje, Mr. Falck, zei Raffles spottend. Ten eerste verzekerdet gij zoëven, dat gij zelf gevraagd hadt, dit werkje te mogen opknappen, en ten tweede is het ogenblik van twee uur in de nacht, toch eigenlijk niet het aangewezen tijdstip een opdracht uit te voeren, vindt gij zelf ook niet?

Falck antwoordde niet, maar keek Raffles nijdig aan.

— Gij kent de aard van deze papieren niet, zegt gij, vervolgde Raffles, maar gij zijt er zeker wel van overtuigd, dat ze van groot belang zijn voor uw vriend Burns?

— Van groot belang, antwoordde Falck direct. Ik... ik bied tienduizend dollar als gij ze mij onmiddellijk teruggeeft, en mij vrij laat gaan. Dat is voor een politiebeampte, want daarvoor zie ik u aan, een mooi bedrag.

Raffles liet zich achterover in zijn stoel vallen, terwijl hij een kort lachje liet horen.

— Nogmaals, gij zijt zeker een beginneling, zei hij spottend. Tien duizend dollar? Wilt gij mij dan eens zeggen, hoe gij aan dat bedrag wilt komen? Ik wil wedden, dat gij geen vijf en twintig dollar bij u hebt. Neen, zeg maar niets; gij kunt mij niet bedotten. Dat ge mij voor iemand van de politie houdt, getuigt ook al niet van veel scherpzinnigheid. Kortom, M. Falck, ik houd u voor een ezel. Houd mij die benaming ten goede, en omdat ik geen prijs stel op conversatie met een langoor, zullen wij er maar spoedig een eind aan maken.

Zonder op te staan, nam Raffles de telefoon van de haak en stelde zich in verbinding met het hoofdbureau van Politie.

Hij wierp Falck, die onbeweeglijk was blijven zitten, een koele blik toe:

— Over een minuut of tien zal de politieauto je hier komen halen. Ik heb

geen lust om de komst van de agenten af te wachten, maar zo'n ezel ben je niet, of je zou de benen nemen, zodra ik het huis verliet. Ik zal dus genoodzaakt zijn, je het vluchten te beletten. Handen uitsteken. Vlucg.

Falck vloekte, maar gehoorzaamde.

Langzamerhand was in zijn hersens een gedachte gerijpt, welke hem nu geheel en al in beslag nam.

De man, die daar tegenover hem stond met zijn koel, strak gelaat en zijn doorringende grijze ogen, het haar aan de slapen even grijzend, zijn lenige gestalte gekleed als straatveger, zijn gehele wijze van optreden en van zich uit te drukken, de man die op zulk een onhoorbare wijze het huis was binnengedrongen en hem had overvallen, die man kon niemand anders zijn dan John Raffles.

Juist toen Falck tot deze slotsom was gekomen, hoorde hij een metaal geluid, een knellend gevoel aan zijn polsen, en hij keek neer op twee stalen boeien, die zijn handen bijeen hielden, geen politieboeien, maar stalen beugels van een eigenaardig maaksel.

— En nu de kamer uit, beval Raffles.

Falck verliet het vertrek, op de hielen gevolgd door Raffles, die zijn zaklantaarn weer ter hand had genomen.

— Vestibule door een trap af, beval Raffles kortaf.

Even later bevonden de twee mannen zich in de ruime vestibule van het huis.

Raffles keek even om zich heen, als zocht hij naar iets en kreeg toen de zware trapleuning in het oog.

Een duw met de revolver was voldoende Falck daarheen te sturen.

Raffles trok zijn gevangene zonder plichtspelingen naar zich toe, sloeg een koord van staal draad om de boeien, en bevestigde deze daarna aan een der stijlen van de trap.

— Misschien zou een ander kans zien om zich te bevrijden, maar al liet ik je hier een jaar, dan zou je nog op dezelfde plaats zitten of liggen maar ze komen je straks halen, domoor.

Na dit vernietigend oordeel deponeerde Raffles op de marmeren vloer alles wat hij uit de zakken van zijn gevangene

ne had genomen, en schreef op een blaadje papier met potlood de woorden: « Dit vond ik in de zakken van de man, die hier inbrak, Falck geheten. John Raffles » en legde het bij het stapeltje neer.

Daarop wendde hij zich tot Falck, die met bleek gelaat had toegekeken en zei:

— IJver en goede wil, broer, zijn in ons vak niet voldoende, men moet ook hersens hebben. En nu vaarwel, en beterschap.

Raffles greep zijn bezem die hij in een hoek gezet had, presenteerde dit instrument als een geweer, draaide zich op zijn hielen om en marcheerde kalm de voordeur uit.

Hij had nauwelijks de overzijde van de straat bereikt, of in de verte zag hij een politieauto de hoek omzwaaien.

Hij ging snel het portiek weer binnen, dat hem zo goed tot schuilplaats had gediend en een ogenblik later reed de auto hem voorbij, bemand met een tiental agenten.

Een spottende glimlach kwam op de lippen van Raffles.

— Tien man voor zo'n sukkel als die Falck, mompelde hij. Waarom niet liever honderd? Men kan wel zien, dat de schrik voor de Bende van het Kwade Oog hen in de benen is geslagen. Nu, beter te veel dan te weinig.

Hij zag hoe de overvalwagen voor het huis 71 stopte, en hoe twee agenten de stoep opsnelden en aanbelden.

— Als ik het niet dacht, mompelde Raffles hoofdschuddend voor zich heen. Zij denken zeker dat een keurig bellemeisje de deur komt opendoen. Ik ben benieuwd wat er nu gaat gebeuren.

Maar er gebeurde in het geheel niets.

De agenten wachtten en belden toen nog maar eens.

Natuurlijk weer tevergeefs.

Na een poos voegde zich een derde bij hen, die ook maar eens aan de bel trok.

— Ha, ha, er komt hulp opdagen, dacht Raffles. Straks bellen ze alle tien, beurt om beurt aan. Wat gaan zij nu doen?

De agenten deden echter niets anders dan wachten.

Maar op de duur werd het blijkbaar wat helder in hun hoofd en kwamen zij tot het inzicht, dat hij die daar binnen was, wel eens verhinderd kon zijn om de deur te openen, of misschien niet verhinderd was, maar onwillig om dat te doen, of zich misschien ergens verborgen had, of plotseling ongesteld was geworden, of misschien wel dood was gegaan.

In ieder geval de deur ging niet open, en zij moesten naar binnen.

De agenten beraadslaagden, en deden een nieuwe, verrassende vondst: er waren meer openingen in het huis behalve de deur, men noemde deze openingen vensters, en nu en dan gelukte het wel eens door zulk een venster naar binnen te klimmen.

Nu deze waarheid eenmaal tot hen was doorgedrongen, aarzelden de agenten geen moment meer, maar gingen ijverig aan het werk om het venster naast de deur te openen.

Door een heilige ijver bezielde, vloog de ruit met veel gerinkel aan scherven, en de agenten kropen een voor een naar binnen.

— Het herinnert mij aan een pantomime uit mijn jeugd, mompelde Raffles, of aan een film, waarin Charly Chaplin de hoofdrol speelt. Nu, de hoofdzaak is dat zij nu binnen zijn en mijn gevangene wel zullen vinden.

Raffles had goed gezien, want enkele minuten later vertoonden de agenten zich weer, ditmaal met de geboeide Falck in hun midden.

HOOFDSTUK IV

WAT DE PAPIEREN BEHELSDEN

Zodra het geluid van de politieauto uit het gezicht was, haastte Raffles zich uit zijn schuilplaats, nam zijn bezem over de schouder en begaf zich zo vlug hij kon naar een klein huisje dicht in de buurt, waar hij zich in gevallen als deze placht te verkleeden.

Hij ging er binnen, als een straatveger, en verliet het aan de tegenovergestelde zijde, in een lange overjas gehuld en met een slappe hoed op.

Op straat riep hij een taxi aan, en liet zich tot dicht bij het huis brengen, hetwelk Charles ongeveer een week tevoren had gehuurd en waar de twee vrienden hun intrek hadden genomen.

Hij kwam er binnen, zonder door iemand te zijn gezien, en een licht kloppen op de deur maakte Brand onmiddellijk wakker, die hem de deur opendeed.

De Grote Onbekende trad dadelijk binnen, ontdeed zich van hoed en jas, liet zich in een stoel vallen, en zei:

— Ik zie dat je nog in de kleren bent; je hebt zeker in een luie stoel zitten dutten. Waarom ben je niet naar bed gegaan?

— Omdat ik wist, dat je aan een gevaarlijke onderneming was begonnen, Edward, antwoordde Brand eenvoudig.

Ik wilde gereed zijn, op het eerste onveilige signaal. Is alles goed gegaan? Je ziet er uit, alsof nu eindelijk je geduld beloond is.

— Mijn geduld en het jouwe, Charles, zei Raffles, want jij hebt daar ook menig uurtje op schildwacht gestaan. Maar je hebt gelijk; wij hebben nu eindelijk resultaten gezien, tenminste als ik mij niet vergis.

Met deze woorden stak Raffles de hand in zijn binnenzak en haalde er het bundeltje papieren uit.

— Hoe ben je daaraan gekomen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— O, vreselijk gemakkelijk. De man die ze reeds in handen had, bleek een onnozele kwibus te zijn, al moet ik toegeven, dat ook een ander moeilijk anders had kunnen handelen, dan hij deed. Maar een ander zou waarschijnlijk niet zo onvergeeflijk dom zijn geweest, de deur te laten openstaan.

— De buitendeur toch niet? vroeg Brand.

— Neen, zo ver ging zijn domheid nu weer niet. Ik bedoel de deur van het vertrek, waar zich de staande klok bevond, welke deze papieren bevatte.

— Was die man een bekende van ons?

— Het was Falck, de eerste klerk op 't kantoor van bankier Mushroom. Toen wij hier pas kwamen, heb ik daar enige geldelijke transacties verricht, ook al met het oog op de toekomst en om de plaatselijke gesteldheid een weinig te leren kennen, en daar heb ik die Falck ontmoet. Hij heeft mij toen zelf te woord gestaan.

— Dus zulke lui zijn lid van die gevreesde bende, riep Brand uit.

— Ja, en dat maakt die bende juist zo ontzettend gevaarlijk. Maar nu zullen wij eens zien, wat deze papieren behelzen.

Raffles spreidde ze voor zich uit en begon ze vluchtig door te lezen, nadat hij een sigaret had aangestoken.

Na enkele minuten reeds liet hij een zacht gemompel van tevredenheid horen, en zei half voor zich heen:

— Nu begrijp ik, waarom die bandieten er zo op stonden, deze papieren terug te hebben.

— Wat behelzen zij dan?

— Om te beginnen de statuten van de Bende van Het Kwade Oog, en vervolgens wat men zou kunnen noemen het Huishoudelijk Reglement. Voorts een opsomming, van enkele plaatsen van samenkomst, hier, zowel als in andere steden en dan een lijstje van voorname leden en adspirant-leden.

— Dat is een prachtige vondst, Edward. Daardoor kan de bende in de wortel worden aangetast, en aan haar bestaan een einde worden gemaakt.

— Zeg dat niet te gauw, Charles, riposteerde Raffles op waarschuwende toon. Zelfs deze papieren omvatten slechts een gering gedeelte van de organisatie. De luitenant bijvoorbild zie ik er niet in vermeld, of het moesten de personen zijn, die met een kruisje staan aangegeven.

— Wat denk je met deze papieren te doen?

— Er een afschrift van nemen, en deze papieren naar de politie zenden. Zij moeten daar zelf maar zien, wat ze er mede kunnen doen. Als zij het wat handig aanleggen, kunnen zij in ieder geval de Bende van Het Kwade Oog onmetelijke schade berokkenen. En nu zul-

len wij, met je goedvinden, ons bed maar eens opzoeken; dat hebben wij wel verdiend.

Enkele minuten later lagen hun hoofden op de kussens en sliepen zij met-een in.

* * *

Een paar dagen later was heel New York in rep en roer, toen de kranten het nieuws brachten van een groot aantal arrestaties in alle kringen der samenleving, onder bankiers, en geneesheren, ingenieurs en advocaten, kelners en chauffeurs, hotel-kamermeisjes en liftjongens, havenwerkers en bouwvakarbeiders.

En al deze arrestaties gingen gepaard met huiszoekingen in de woningen der gearresteerden.

Het bleek aldaar dat de huisgenoten van verreweg het merendeel der arrestanten niets afwisten van het dubbelleven van het hoofd van het gezin, soms van een der zoons van den huize.

In vele gevallen leverden de huiszoekingen volstrekt niets op, en dan was men wel genoodzaakt, alleen op de getuigeverklaringen af te gaan van personen, die reeds gearresteerd waren, voor wie ontkennen niets zou helpen, en die hun huid meenden te kunnen redden, door hun medeplichtigen zo zwaar mogelijk te belasten.

Binnen enkele dagen waren niet minder dan drie honderd personen gearresteerd, onder alle standen der maatschappij.

Omstreeks vijftig personen liet men voorwaardelijk op vrije voeten, ofschoon zij voorkwamen op het lijstje dat in de klok gevonden was, omdat er geen nadere aanwijzingen tegen hen bestonden, maar de overigen werden in verzekerde bewaring gehouden, ofschoon de meesten hunner hardnekkig en met stalen gezichten bleven ontkennen, iets met de bende van het Kwade Oog te maken te hebben.

Intussen scheen onder de bende een ware paniek te zijn uitgebroken.

Het aantal nachtelijke aanrandingen nam aanstonds aanzienlijk af, evenals

dat van de inbraken, de moorden, de ontvoeringen en de dreigbrieven.

Men vond het papier met het boosaardig starende oog niet meer op vensters, deuren of panelen van autoportieren geplakt, of in een programma van schouwburg gevouwen, en het leek er wel wat op, alsof New York bevrijd was van de boze bezoeking, die de stad en de omgeving sedert een paar maanden geterroriseerd had. De politie herademde, de justitie daarentegen werd overstelpt met een hoeveelheid werk, die men haast niet kon verwerken.

In het begin trachtte men natuurlijk tot de kern der zaak door te dringen, om het gevreesde genootschap met wortel en tak te kunnen uitroeien.

Maar al spoedig kwam men tot de slotsom, dat deze taak ondoenlijk was.

Want wel verrieden enige der gearresteerden wat zij wisten, maar dat was niet veel, of om juist te zijn: zij wisten in het geheel niets. Zij bleken slechts een klein raadge te zijn in een reusachtig mechanisme, waarvan zij wel het bestaan, maar niet de werking kenden.

De meeste arrestanten verwonderden zich al bijna evenzeer over de arrestatie van onvermoede medeplichtingen uit de hoogste standen als de politie zelf.

Ieder verrichtte een klein gedeelte van de gemeenschappelijke taak; deze bracht connecties aan, ene verried zakengeheimen van zijn patroon, een derde ging de gangen na van een aanstaand slachtoffer, weer 'n ander noemde de combinatie van een letterslot van een brandkast, maar zij allen wisten van elkanders bestaan niets af, de een wist niet wat de ander deed en het kwam wel voor, dat er in de zaak van een welgesteld man, met een stuk of veertig bedienden, drie spionnen onder het personeel bleken te zijn, die niets van elkanders opdracht afwisten.

Maar al die heterogene elementen werden bijeengehouden door een geheimzinnige macht, die hen allen leidde en bestuurde.

En die macht was onaangestast gebleven; dat kwam maar al te spoedig aan het licht...

De staalkoning Peter Vandyke behoorde tot de meest bekende der slachtoffers van de Bende van Het Kwade Oog, niet alleen om de formidabele hoogte van de losprijs, die de bandieten hem hadden willen afpersen, niet alleen omdat ook zijn enige dochter, miss Juliet groot gevaar had gelopen en zelfs enige afschuwelijke uren had doorgebracht in een opiumkit in Hoboken, waaruit zij door Raffles en zijn twee trouwe helpers was gered, maar vooral omdat de Londense Gentleman inbreker John Raffles, zuik een grote rol had gespeeld in de zaak, waarbij zijn naam betrokken was.

Vandyke had de wijk genomen naar een kleine badplaats, waarheen hij door Raffles in persoon vervoerd was, en waar later zijn dochter zich bij hem gevoegd had.

Maar Vandyke kon daar niet eeuwig blijven; zijn zaken dreigden in de war te lopen, als hij nog langer uit New York wegbleef, en daar hij meende dat het gevaar geheel en al geweken was na de massa-arrestaties, keerde hij op een zekere dag terug naar zijn huis aan de River Side Drive, dat wel een paleis mocht heten, en dat al die tijd alleen door enige trouwe bedienden bewoond was geweest.

Vandyke had niemand vooraf van zijn komst verwittigd, en daarom keek men niet weinig verbaasd op, toen de bekende fraaie Rolls Royce weer door Broadway en Central Park reed en de staalkoning weer in persoon op de beurs verscheen, om daar zijn zaken te behartigen.

Men bestormde hem met vragen, maar Vandyke liet niet veel los, en scheen over hetgeen hem overkomen was, liever in het geheel niet meer te spreken.

Daaraan kon men hem, per slot van rekening, geen ongelijk geven, want er waren voor hem en zijn dochter allesbehalve aangename herinneringen verbonden aan de voorvallen van de laatste weken.

Vandyke was juist twee dagen terug, en men had er zich reeds aan gewend, het terroristisch optreden der Bende van Het Kwade Oog als een nachtmerrie te

beschouwen, waaruit men thans was ontwaakt, toen er iets gebeurde, dat opnieuw onrust in de gemoederen bracht.

Op een en dezelfde dag liep er eerst een wiel van de auto van de staalkoning af, toen het voertuig in snelle vaart langs de Bird Walk reed, en het mocht een wonder worden genoemd, dat Vandyke er met een paar onbetekenende schrammen afkwam, en de chauffeur slechts een gebroken been opliep, toen de wagen na hevige remmen in de berm kantelde. Ongeveer tegelijkertijd sloeg het paard van Juliet, iets ongehoords bij dit makke dier, in Central Park op hol, en alwéér was het louter toeval, dat zij er met de schrik afkwam, daar 't woest galopperende dier bijtijds door een moedig voorbijganger werd gegrepen.

Misschien zou men deze beide ongevallen nog aan een noodlottig toeval hebben kunnen toeschrijven, als er die avond niet een klein briefje op de cosmosat voor de straatdeur in het huis aan de River Side Drive was gevonden, waarop stond te lezen:

« Zijn deze waarschuwingen begrepen Peter Vandyke? Zij, die gij dood waant, leven nog »

Het briefje droeg de gevreesde ondertekening: het oog met de wrede, sturende uitdrukking, en werd dadelijk aan de politie ter hand gesteld. Het had daar de uitwerking van een ingeslagen bom.

Er mocht niet aan getwijfeld worden: de bende bestond nog.

Dadelijk werd er een grondig onderzoek ingesteld.

De chauffeur werd in het ziekenhuis aan een langdurig verhoor onderworpen maar de man bleek volkomen onschuldig te zijn aan het gebeurde.

Hij had de auto, in bijzijn van betrouwbare getuigen, nagezien, en schoon gemaakt en had zich toen nauwelijks een half uur verwijderd.

Het onderzoek van de wagen, die alleen enige deuken had opgelopen, bracht aan het licht, dat de contramoer, die het wiel op de as hield, even voor de wagen afreed moest zijn losgedraaid.

Wie dat gedaan had, dat werd nooit op gelost.

Wat het op hol slaan van « Goldstar » het paard van Miss Juliet Vandyke, betreft, dat werd opgehelderd, zodra het dier werd ontzadeld, nadat het weer naar de stal was teruggebracht; tussen zadeldek en rug was een tak brandnetels gelegd, die na enige tijd de huid hadden opengereten, en het dier half dol van pijn hadden gemaakt door het schrijven van de gewonde huid.

Maar alwéér, wie het gedaan had bleef onopgehelderd.

De pikeur, de stalknecht, de staljongen bezwoeren met dure eden, dat zij van niets wisten, en zich niet konden begrijpen, hoe de brandnetels onder het zadel waren gekomen.

Toch werd het drietal op staande voet ontslagen er kwamen drie anderen in de plaats, met de meeste zorg uitgezocht, en nu moest men maar afwachten of het nu uit zou zijn met dat elendige gedoe.

Enige dagen gebeurde er niets, maar in het begin van de volgende week ontstond er op raadselachtige wijze een begin van brand in een gedeelte van het grote huis.

Gelukkig slaagde de brandweer er in het vuur spoedig te doven, en de schade was betrekkelijk gering, maar de commandant van de brandweer moest constateren dat deze brand met moedwil was aangestoken.

Men vond enige half door de vlammen verteerde in benzine gedrenkte lappen, maar hij of zij die ze daar neergegooid had, bleef onvindbaar.

Diezelfde avond, met de laatste post, werd er een klein briefje aan het adres van de staalkoning bezorgd, dat aldus luidde:

« Gij ziet dat het Kwade Oog op u gericht is, Peter Vandyke. Gij zult spoedig nader van ons horen. »

De politie was radeloos.

Zoveel leden der Bende gevat en toch leefde zij nog, toch wroette zij in het verborgen voort, toch dreigde zij nog.

Dit alles had in geuren en kleuren in de bladen gestaan, en dus had ook Raffles er van gelezen, in de kleine kamer,

die hij met Charles Brand deelde.

Het was vroeg in de ochtend, toen Raffles het bericht van de brand en de dreigbrief las, en de twee vrienden waren aan hun ontbijt gezeten.

Raffles fronste de wenkbrauwen en zei op gedempte toon:

— Er schijnt dus in wezen niets veranderd te zijn. Een ogenblik hebben wij ons kunnen vleien met de hoop, dat de bende zodanig was verzwakt, dat zij wegens gebrek aan levenskracht vanzelf zou afsterven, maar wij hebben ons blijkbaar vergist. De strijd met de bende zal dus opnieuw ontbranden. Ik verlang naar Londen terug, maar ik wil en zal dat pas doen als overwinnaar van de geheimzinnige aanvoerder, die aan het hoofd van de bende staat. Het koste wat het wil, ik zal overwinnen.

Raffles had deze woorden met ontembare geestkracht uitgesproken en Brand wist, zo goed als hij wist, dat de zon de volgende dag weer zou opkomen, dat Raffles woord zou houden, en niet eerder zou rusten, dan nadat hij de bende tot machteloosheid had gedoemd, al zou het jaren duren.

— Het kwaad is niet in de wortel aangetast, dat is het, vervolgde Raffles op zachte toon. Achter dit alles moet een man zitten met een stalen wil, een stoutmoedigheid zonder weerga, en een verstand, ver boven de gewone maat. Als wij die man hebben, dan hebben wij de bende. Die geheimzinnige aanvoerder moeten wij onschadelijk maken, dan zal zij sterven uit gebrek aan

leiding.

— Je geeft je zelf natuurlijk ten volle rekenschap van de ontzaglijke moeilijkheden, aan die taak verbonden, Edward? vroeg Brand.

— Ik erken dat het een reusachtig zware taak is, die ik hiermee mij zelf opleg, zei Raffles. Maar ik wil en zal die taak tot een goed einde brengen...

Het zou de twee vrienden al spoedig daarna blijken, dat zij inderdaad een Herculesarbeid te verrichten zouden krijgen.

De macht van de Bende leek onaanvechtbaar, toen de middagedities van alle kranten de tijding brachten, dat Dr. Cox, de aanvoerder ener Londense dievenbende, uit de gevangenis had weten te ontsnappen.

Dat was reeds drie dagen geleden gebeurd, maar de politie had de zaak willen verzwijgen in de ijdele hoop, dat zij er in zou slagen de bandiet weer in handen te krijgen.

Toen Raffles het bericht las, balde hij de vuisten en mompelde tussen de tanden:

— Dus ook dat nog. Zij hebben er nu een schrandere en stoutmoedige helper bij teruggekregen. Maar zou zelfs Dr. Cox wel weten, wie de aanvoerder van de Bende van Het Kwade Oog is? Het komt mij op zijn minst twijfelachtig voor, want niemand kent die man. Maar toch, als ik Cox in handen zou kunnen krijgen of zijn spoor terug vinden... van hoeveel waarde zou dat niet zijn bij onze verdere nasporingen.

HOOFDSTUK V

DE ZOLDERKAMER

Het was een paar dagen na de kleine ongevallen, die Vandyke getroffen hadden, waarvan de daders ongestraft bleven, en deze begonnen zich voortdurend te vermeerderen, toen Raffles zich zekere dag op de linkeroever van de Hudson bevond, en zich inscheepte op een van de grote ferry-boten, welke een geregelde dienst tussen de beide oevers der rivier onderhouden, tot ontlasting van de bruggen.

Het was een uur, waarop de boot overvol was.

Men stond opeen gepakt en men had nauwelijks ruimte om adem te halen.

En zo bevond Raffles zich, vermomd als een gewoon fabrieksarbeider, ingeklemd tussen enige werklieden, en kon noch voor- noch achteruit.

De reusachtige pont was juist afgevaren, toen de blik van Raffles onwillekeurig viel op de man, die voor hem stond.

Van zijn gelaat kon hij niets zien, want de man stond met zijn rug naar hem toe gekeerd.

Maar dat was het ook niet, wat zozeer zijn belangstelling gaande maakte.

Dat was de broekzak van de passa-

gier, of beter gezegd, hetgeen die zak onder meer bleek te bevatten.

Door het gedrang was het colbert van de man aan één kant een eind in de hoogte geschoven, en had daardoor een revolverholster ontbloot.

Uit die holster stak de ebbenhouten kolf van een grote revolver, en die kolf droeg in zilver twee door elkaar gestrengelde letters, een W en een C.

De gedachten van Raffles waren in de laatste dagen zozeer vervuld van zijn taak, die hem geheel in beslag nam, dat hij aanstonds het gelaat van de man voor hem trachtte te zien te krijgen.

Want Cox voornaam was William...

Raffles boog zich een weinig voorover en bekeek nauwkeurig, zonder dat het opviel de nek van de man met de revolver.

Na een ogenblik richtte hij zich weer op.

Er lag een glans van ondernemingslust en zegepraal in zijn grijze ogen.

— Hij draagt een pruik, mompelde hij onhoorbaar. Dat is in ieder geval verdacht voor een als arbeider gekleed man.

Op dit ogenblik wendde de man met

de revolver het gelaat een weinig terzijde, zodat Raffles zijn profiel te zien kreeg.

De man, die daar voor hem stond, zich van niets bewust, en zeker niet van het feit dat zijn doodsvijand achter hem stond, die man was dr. Cox.

Raffles overwoog, wat hem te doen stond.

Natuurlijk kon hij, zodra de pont gemeerd was, een politieagent op Cox attent maken.

Er was als premie een ronde som op zijn aanhouding gesteld, en het zou geen argwaan kunnen wekken, als een arbeider de revolver ziende, voor alle veiligheid die man liet arresteren.

Maar aldra viel Raffles een ander en beter plan in.

Als Cox gevangen werd genomen, en goed bewaakt, dan was hij hem kwijt, maar tevens de kans, dat hij hem de weg zou wijzen naar het hoofdkwartier van de bende.

Liet hij hem echter vrij gaan, en bespiedde hij hem onafgebroken, dan moest Cox vroeg of laat hem wel op zijn spoor van zijn bendeleden in deze stad brengen.

Daarom liet Raffles de Meester, zoals hij door de Londense bandieten werd genoemd, rustig aan wal gaan, maar hij zorgde er wel voor, hem niet uit het oog te verliezen.

Cox liep enige tijd met de stroom der arbeiders mee, die zich huiswaarts spoedden, en sloeg toen een brede straat met flatgebouwen in.

Hij sloeg een hoek om, kwam nu in een smallere straat met veel oudere huizen, en trad een tamelijk groot logement binnen, dat bij voorkeur gebruikt scheen te worden door zeevarend volk van andere naties, want er prijken opschriften in wel vijf talen op de ruiten en boven de deur.

« In de Vergulden Driemaster » heette het logement, waar Cox tijdelijk verblijf scheen te houden.

Raffles liet hem ongehinderd binnen gaan, en trad even later eveneens het huis binnen.

De beneden verdieping was ingericht als drugstore, waar men allerlei drin-

kens- en etenswaar kon krijgen. Hij ging zitten op een hoge kruk voor de toonbank, bestelde iets, at een paar spiegeleieren met ham en gaf intussen zijn ogen goed de kost.

Cox stond te praten met een man, die er als een opzichter of werkbaas uitzag.

Het gesprek duurde tien minuten, toen stak de ander Cox de hand toe en deze ging weg door een deur, waarachter een smal portaal en het begin van een trap te zien waren.

— Hij schijnt hier te wonen, mompelde Raffles. Ik moet echter zekerheid hebben. Dit is iets, waarbij Charles Brand mij onwaarderebare diensten kan bewijzen.

Hij rekende af, verliet het logement, en ging een paar blokken verder een andere drugstore binnen, om daar te telefoneren.

Na te hebben getelefoneerd, bestelde hij een kop koffie, zodat hij zolang in de winkel kon blijven als hij verkoos.

Ongeveer een half uur later, terwijl Raffles al die tijd zo goed mogelijk het logement aan de overzijde in het oog had gehouden, trad er een sjofel geklede, jongeman de winkel binnen, die even zoekend rondkeek, en toen naar de plek slenterde, waar Raffles stond.

Deze had hem zien binnenkomen, gaf hem een onmerkbaar wenk, en verliet de drugstore op de voet gevolgd door de jongeman.

Een straat verder ging Raffles een klein restaurant binnen en de ander voegde zich daar bij hem.

Het was Charles Brand, voortreffelijk vermomd.

— Een paar woorden, Charles, zei Raffles op zachte toon, zodra zij aan het tafeltje voor het raam hadden plaats genomen. Het geluk is mij gunstig geweest. Op een pont heb ik dr. Cox ontmoet. Hij heeft een ander uiterlijk aangenomen, maar ik kan mij niet vergissen; hij was het beslist.

— Waar is hij nu?

— Hij is het logement binnengegaan, dat wij van hier nog juist kunnen zien. Waarschijnlijk woont hij daar tijdelijk onder een of andere valse naam, want ik heb hem de trap naar de hoger ge-

leggen verdiepingen zien opgaan.

— En waarom heb je mij in deze vermomming hier laten komen?

— Je gaat dadelijk naar de baas van het logement, en je vraagt daar om een of ander baantje, natuurlijk tegen een laag loon, zodat de man je niet wegstuurt. Je ziet er, bijvoorbeeld, voortreffelijk uit, om als glazenpoeler te fungeren.

— Ik heb er niets tegen. En wat doe jij?

— Ik moet eens zien, of ik hier niet ergens kamers kan huren, vanwaar men het uitzicht heeft op de achterzijde van het logement, een binnenplaats, een tuintje of iets dergelijks. Waarschijnlijk ligt het toekomstig terrein van je werkzaamheden wel aan de achterkant van het huis. In dat geval zou je me een seintje kunnen geven, zodra er iets bijzonders met Cox voorvalt. Nu wij hem eenmaal op het spoor zijn, mogen wij hem tot geen prijs meer uit het oog verliezen. En ga nu maar gauw. Ik wacht hier tien minuten. Als je dan niet terug bent, is dat het bewijs, dat de baas je heeft aangenomen. Keer je onverrichter zake terug, dan moeten wij iets anders verzinnen, om Cox te bespieden, zonder dat hij het merkt. Ga dus nu, en geef acht op de huizen aan de achterzijde van het logement.

Charles drukte Raffles de hand, en verliet het huis.

Raffles had, toen Brand het restaurant verliet, een blik op de klok geslagen die boven een der deuren hing.

Hij wachtte in spanning twaalf minuten, en toen Brand op dat tijdstip nog niet terug was, mompelde hij:

— Gelukt. Nu is het mijn beurt.

Hij rekende af, stond op, en ging heen.

Hij stak de straat schuin over, liep een dwarsstraat in, en sloeg daarop nogmaals een hoek om, zodat hij nu een smalle, smerige straat bereikte, welke evenwijdig liep met de straat, waar zich het logement «In de Vergulden Driemaster» bevond.

Bij het derde huis van de andere hoek zag hij een heer staan in gesprek met een werkster, die een bezem in haar hand hield, waarmee zij de straat had

geveegd.

De heer scheen haar wat gevraagd te hebben, want zij schudde ontkennend het hoofd en wees met een vuile wijsvinger omhoog. Toen schudde zij nog eens ontkennend het hoofd en de heer ging heen.

— Mijn kop eraf als die meneer niet heeft gevraagd of er kamers te huur zijn, mompelde Raffles, hij zag er waarschijnlijk te deftig uit en kreeg nul op het rekest. Nu zal ik het eens proberen.

Met zijn gewone takt en acteurstalent sprak hij de werkster, die op het punt stond de trap op te gaan van het huis, aan en vroeg haar of er misschien een kamertje voor hem te huur was.

— Alleen op de zolderverdieping en dat zal u wel te hoog zijn, zei het mens. Daar straks is ook al iemand geweest, maar die moest er niks van hebben. Maar u kunt naar boven gaan en het aan de juffrouw vragen... ik ben maar de werkster.

Raffles ging een trap op, die er vrij goed onderhouden uitzag.

Hij klopte op een deur op het portaal die geopend werd door een jonge vrouw met een bleek gelaat en ernstige, blauwe ogen.

Zij keek de bezoeker even onderzoekend aan, en vroeg:

— Wat wenst u?

— Verhuurt u kamers, miss? vroeg Raffles.

— Mijn moeder, mijnheer. Zij heeft juist een kamer vrij, maar op de zolderverdieping. Als u dat schikt?

— Ik ben niet verwend, miss, lachte Raffles. Laat me de geschiedenis maar eens zien.

— Dan zal ik u even voorgaan, hernam de jonge vrouw, met een beschaafd accent, dat Raffles in deze buurt wel moest opvallen.

Zij bracht de bezoeker twee trappen op, en bleef ten slotte staan voor een deur, waarop een visitekaartje met een naam Barleigh stond.

— Is dat uw naam, miss? vroeg Raffles als terloops.

— Het is de naam van mijn moeder, sir, antwoordde de jonge vrouw, terwijl

er een lichte blos in haar wangen opsteeg.

Zij opende de deur, en nu stond Raffles in een helder, eenvoudige, maar zindelijk onderhouden kamer.

Voor het enige raam zat een vrouw van gevorderde leeftijd, die opkeek, haar leesbril afzette, bij het zien van een vreemdeling opstond, en vroeg:

— Een gast, Janet?

— Neen, moeder, antwoordde de jonge vrouw, iemand, die de kleine kamer op zolder huren wil.

De oude vrouw keek Raffles even onderzoekend aan met haar donkere ogen en zei:

— Laat mijnheer de kamer maar eens zien, kind.

— Wilt u mij dan maar volgen, mijnheer, zei de jonge vrouw zich tot Raffles wendend.

Raffles knikte de oude vrouw vriendelijk toe en volgde haar dochter naar boven.

Het was inderdaad niet meer dan een gewone zolderkamer, maar ook hier heerste een properheid, die het oog weldadig aandeed.

Raffles keek even om zich heen, ging toen naar het venster, en kon een uitroep van blijde verrassing ternauwernood inhouden.

Hij keek juist in een kamer van het logement « In de Vergulden Driemaster », en voor het raam zat Dr. Cox verdiept in de lectuur van een dagblad.

Twee verdiepingen lager ontwaarde hij Charles Brand met opgestroopte mouwen, plassende in een grote teil met water, en glazen spoelende, alsof hij zijn hele leven niets anders had gedaan.

Dadelijk was zijn plan gemaakt.

Hij keek voor de leus nog wat rond, en zei toen:

— Wel, dat ziet er goed uit. Net en

proper. Wat doet die kamer van huur?

— Vijf dollar in de maand mijnheer, luidde het antwoord.

— Dan sla ik toe, miss. Kan ik nog vandaag mijn koffer laten brengen?

— O, jawel. De kamer is vrij.

— Goed. Ik zal er dadelijk even over opbellen. Ik zie daar een gasstel in de hoek. Ik zal dus zelf wat kunnen kokezellen.

— Dat kunt gij, maar als gij het wenst, kunt gij uw maaltijden ook bij ons gebruiken.

— Heel goed, miss. Daar zal ik dan eens over denken. Voor het ogenblik blijf ik maar hier, en hier hebt u een halve maand huur vooruit.

De jonge vrouw streek het geld op, verschikte hier en daar iets, wierp de nieuwe huurder nog een vluchtige blik toe, en verliet het vertrek.

Raffles keek enige ogenblikken naar de gesloten deur en mompelde:

— Een keurig meisje, en een zeer beschaafde spraak. En haar moeder ziet er ook uit, alsof zij niet in deze buurt thuishoort. En nu zullen wij eerst deze kamer eens inrichten tot een goede waarnemingspost.

Boven een loze schoorsteenmantel hing een kleine spiegel, die Raffles net zo lang draaide, tot hij daarin juist het raam van de kamer kon zien, waar Dr. Cox woonde, terwijl hij zelf onzichtbaar bleef.

Cox zat nog altijd voor het venster, en las met aandacht in het blad, dat voor hem op tafel lag.

Raffles keek nog enkele ogenblikken naar de bendeaanvoerder, en mompelde tussen de tanden:

— Nu heb ik je beet, schurk, en je zult knap moeten zijn, als je mij nogmaals ontsnapt.

HOOFDSTUK VI

EEN INTERMEZZO

Raffles woonde reeds een paar dagen in zijn nieuwe tehuis en even lang spoelde Charles Brand met onverdroten ijver glazen en ander vaatwerk, zonder te morren, steeds de ogen en oren geopend.

In die paar dagen had Raffles nader kennis gemaakt met zijn hospita, en een en ander uit het verleden der beide vrouwen vernomen.

Zijn hospita was, zoals men dat pleegt te noemen, beneden haar stand getrouwd, want zij was de dochter van een practiserend geneesheer en haar man was werkbaas in een fabriek geweest, want hij was reeds jaren geleden gestorven.

Zij had er op gestaan, haar enig kind, Jane, een goede opvoeding te geven, hetgeen haar menig offer had gekost, hetwelk zij evenwel met vreugde had gebracht.

Haar familie had het haar nooit gegeven, dat zij met een « arbeider » was getrouwd, maar zij zelf had nooit berouw gehad over haar daad, en haar echtgenoot tot aan zijn dood oprecht lief gehad.

Jane was onderwijzeres geworden, en haar moeder had geruime tijd les gegeven in de Franse taal.

Op die manier waren zij er in geslaagd, een spaarduitje bijeen te garen.

De oude vrouw was reeds geruime tijd in een levensverzekering en de premie was altijd stipt op tijd betaald.

En Jane had door grote zuinigheid een klein sommetje terzijde weten te leggen.

Toen kwam het ongeluk in het leven der twee vrouwen.

Jane leerde een man kennen, Reginald Marsh genaamd. Hij was advocaat maar advocaat van louter kwade zaken, zoals later helaas te laat, bleek.

Door een mislukte speculatie, had hij op een gegeven ogenblik dringend geld nodig, en het onervaren meisje vulde het ontbrekende aan.

Haar spaarduitjes verzonken in een bodemloos vat, en daarna het geld van de levensverzekering harer moeder, Marsh zou, zo had hij beloofd, alles met woekerrete terugbetalen.

Maar eensklaps was hij verdwenen.

Jane Barleigh wachtte en hoopte, maar zij wachtte tevergeefs.

En spoedig werd het duidelijk dat zij haar hart had weggeschonken aan een nietswaardige, aan een man zonder hart en zonder eergevoel.

Van het geld zagen de beide vrouwen nooit iets terug.

Moeder en dochter betrokken met het luttel overschot der nog geredde spaarpenningen een verdieping in de Fire Street en leefden daar stil en teruggetrokken van het verhuuren van kamers.

Raffles had dit alles broksgewijs vernomen, voor het grootste gedeelte van bureu, daar moeder en dochter nooit over deze treurige zaak met vreemden wilden spreken.

De Grote Onbekende had zich de naam van het fraaie exemplaar van de gerechtelijke stand goed in het geheugen geprent, en besloot zo onder de bedrijven door, de oplichter een bezoek te brengen dat hem zou heugen.

Charles Brand was te weten gekomen dat Dr. Cox voorlopig in het logement zou blijven wonen, en daar ook Henderson te hulp was geroepen om mede een oog in het zeil te houden, kon Raffles op een avond, niet lang nadat hij zijn intrek bij Mrs. Barleight had genomen, gevolg geven aan zijn plan.

Het was op een avond, omstreeks half twaalf toen hij zijn woning in alle stilte verliet.

Mr. Reginald Marsh woonde sedert zijn huwelijk met een meisje met geld, in een fraai huis in Parkway Village op Long Island.

Het huis was aan alle zijden door een tuin omringd, en Raffles liep, zonder zich te bedenken, naar de achterzijde, wipte, na zich te hebben overtuigd, dat er niemand in de buurt was, over het tuinhek, en zocht dadelijk de schaduw van een rhododendronbosje op.

Zo bereikte hij de achterdeur.

Deze was met grendels en een veiligheidsslot afgesloten, maar dat was voor de gentlemaninbreker een bezwaar dat niet telde.

Met behulp van een cirkelzaag van eigen vinding, welke zeer snel kon rondraaien, en waarvan het blad nauwelijks een decimeter in doorsnede was, zaagde Raffles eenvoudig het bovenste paneel uit de deur.

De zaag maakte niet meer leven dan een gonzende bij en telkens als hij voetstappen hoorde, hield Raffles op en

verborg zich vlug achter een bosje, op twee passen van de deur.

Het werktuig sneed door het hout als een mes door de boter, en binnen tien minuten was het paneel geheel uitgezaagd.

Raffles nam het uitgezaagde stuk uit de opening door middel van twee schroefogen, welke hij van te voren dicht bij de zaagsnede in het paneel had gedraaid klom vlug door het gat, en bracht het paneel weer op zijn plaats. Binnen tien minuten kon hij de deur onhoorbaar openen en naar binnen gaan. Hij deed een zwart halfmasker voor en bleef een paar minuten onbeweeglijk staan, de geluiden in het huis beluisterend; hij hoorde echter niets dan het sentonig getik van een hangklok in de gang, waar hij zich bevond.

Bij het flauwe maanlicht, dat door het hoog aangebrachte raam boven de deur naar binnen droeg, liep Raffles de gang ten einde, tot hij voor een tweede deur stond, die achter in de grote hall bleek uit te komen.

Hier bleef hij weer enige tijd staan luisteren, ging vervolgens de brede voordeur, volgens zijn gewoonte van de zware knippen en de ketting ontdoen, en ging vervolgens de brede trap op. Die met een dikke loper belegd was.

Hij stond nu in een gaanderij, welke langs de achterwand der vestibule liep en waarop verscheidene deuren uitkwamen. Hij moest nu zijn zakantaarn aanknippen, daar het hier stikdonker was.

Raffles wierp een blik door een sleutelgat en mompelde:

— Meeen raak.

Het zwakke schijnsel, hetwelk door twee brede ramen naar binnen droeg, had een meubelstuk doen glanzen, waarvan de vorm Raffles aanstonds bekend voorkwam, het was een grote breedkast.

De kamerdeur bleek niet op slot te zijn en hij kon dus zonder meer naar binnen. Hij liep regelrecht naar de ramen en trok behoedzaam de gordijnen dicht.

Zodra zijn zakantaarn weer brandde bemerkte Raffles dat hij goed gezien had en het deel van zijn tocht had be-

reikt: dicht bij een der vensters stond een zware, nieuwerwetse brandkast.

Hij bleef die kast een ogenblik bekijken, en zei toen zacht voor zich heen:

— Een goed stuk werk. Als de wetenschap niet zulke verrassende vorderingen had gemaakt, zou ik hier uren werk aan hebben. Nu zullen wij echter eens zien, hoe het thermiet werkt, waaraan Henderson mij geholpen heeft.

Hij stak de hand in zijn binnenzak en haalde er een linnen zakje uit, dat een zeer fijn, zilverachtig glanzend poeder bleek te bevatten.

Na een stoel voor de brandkast te hebben geschoven, ging hij er op staan en schudde het zakje leeg op de bovenkant van de kast.

Daarop nam hij een klein zuurstofapparaat met een handpomp uit een zijzak, legde de aan het einde gebogen blaaspijp tot dicht voor het hoopje poeder, en stak dit met een lucifer aan.

Het poeder begon met een blauwgroene vlam te smeulen.

Raffles greep het handpompje, en bracht het zuurstofapparaat in werking na zijn ogen met een zwarte bril te hebben beschermd.

Onmiddellijk kreeg de vlam een fel groene, daarop een verblindend witte kleur.

Met iedere seconde nam de hitte toe en binnen enkele minuten was deze tot ruim twee duizend graden gestegen.

Het metaal van de brandkast begon onder de invloed dezer ontzettende hitte te smelten, en lekte in zilveren druppels omlaag.

Het duurde niet lang, of er was in het dak van de brandkast een gat van bijna twee decimeter in doorsnede gesmolten.

Raffles koelde het metaal af, door de randen van het gat met een zwarte stof te bestrooien, stak zijn arm voorzichtig in de opening, en haalde achtereenvolgens een ijzeren geldkistje, enige rollen goudgeld en een paar pakjes bankbiljetten te voorschijn.

Zonder de buit te tellen, deed Raffles een en ander in de ledige gereedschaps-tas, welke hij had meegenomen, en verliet onhoorbaar het vertrek.

Hij liep op de punten van zijn voeten snel de trap af, verborg de werktuigen onder zijn jas, opende behoedzaam de voordeur, en wierp een blik op de brede, verlaten straat.

Het begon reeds te dagen, maar er was heinde en ver geen sterveling te zien.

Heel in de verte klonken de voetstapen van een patrouillerende politieagent.

Raffles slipte de deur uit en liep toen zonder zich te overhaasten, zacht fluitend de straat uit.

Hij maakte een grote omweg, zocht zo spoedig mogelijk de volksbuurten op, waar een arbeider, zo vroeg ter been, geen argwaan kon wekken, en bereikte zijn woning pas, toen zich reeds honderden werklieden naar hun werk begaven.

De deur van het huis stond aan, en Raffles ging onhoorbaar de trappen op.

Het was half zes, toen hij zijn kamertje binnen stapte.

* * *

Een week later, toen Raffles zijn tijdelijk verblijf reeds weer verlaten had, ontving Mrs. Barleigh een aangetekende brief, waarin een chèque ten bedrage van dertig duizend dollar op de Metropolitan Bank te New York, en het begeleidend schrijven luidde:

« Een oud vriend, die een schuld heeft goed te maken jegens wijlen uw echtgenoot, zendt u ingesloten bedrag met dringend verzoek, dit geld als het uwe te willen beschouwen. Het komt u van rechtswege toe en door het te weigeren zoudt gij u zelf en mij groot onrecht doen ».

Als ondertekening een R. en niets meer.

HOOFDSTUK VII

WAAR IS DE MOLOCH ?

Het was op de dag na Raffles' nachtelijke onderneming.

Raffles en Brand hadden ongemerkt over de lage muur van het binnenplaatsje heen, enkele seinen met elkaar gewisseld.

Er was nog niets bijzonder gebeurd.

Dr. Cox verliet wel enige malen zijn kamer, maar nooit voor lange tijd.

Hij voelde zich blijkbaar nog niet geheel en al veilig en vertoonde zich slechts zelden op straat.

Maar bij die weinige gelegenheden werd hij steeds ongemerkt nagegaan, hetzij door Raffles, hetzij door James Henderson.

Brand was steeds op zijn post en daar hij van zijn standplaats achter de

teil met spoelwater zowel het raam van Raffles als door de geopende deur van het spoelhok de eetzaal van het kleine restaurant kon overzien, ontging hem geen enkele van de bewegingen van Cox terwijl hij Raffles dadelijk door een zwaai met zijn droogdoek, het opheffen van een bord, of een ander teken een steuntje kon geven.

Hieraan was het te danken, dat Brand die als alle overige leden van het kleine personeel in het logement sliep, hetgeen voor de patroon voordeliger uitkwam, in de late avond van dezelfde dag bemerkte, hoe Cox zich gereed maakte het logement te verlaten.

Hij had dit nog nooit op zulk een laat uur gedaan, en Brand haastte zich

dus door een teken met zijn kaars voor het venster van zijn zolderkamertje Raffles te waarschuwen, die met het geduld van een kat en de ene sigaret na de andere rokende in zijn eigen donker kamertje achter het venster zat, maar zodanig dat Cox hem niet zou kunnen zien, ingeval hij zich op zijn kamer mocht bevinden.

Dadelijk sprong Raffles op en maakte zich gereed, zijn prooi te volgen.

Juist toen hij de hoek van Fire Street was omgeslagen, zag hij Cox het logement uit komen en de straat oversteken.

Brand stond in de deuropening, als iemand die nog even een luchtje wil scheppen, alvorens naar bed te gaan.

Zonder zich op te houden of zijn schreden te matigen, zei Raffles in het voorbijgaan op zachte toon:

— Volg mij, maar op enige afstand.

Onmiddellijk deed Brand wat van hem werd verlangd, en liet zijn borden, glazen en ander vaatwerk, zowel als zijn bed in de steek, met en benevens een volle week loon.

Hij volgde Raffles, zorgdragend, niet door Cox te worden gezien, want het was wel waarschijnlijk, dat de bandiet hem had opgemerkt in zijn spoeihok en hem misschien zou herkennen.

Ongeveer tweehonderd meter van het logement bevond zich een garagebedrijf waar auto's werden verhuurd, verkocht en hersteld.

Ook des nachts kon men er terecht, er brandde dus nog licht.

Dicht bij de deur was een reusachtig gebouw man aan het werk.

Die man was James Henderson.

Hij had Raffles dadelijk herkend en behoefde slechts een wenk, om eyeneens zijn werk in de steek te laten en zich bij Brand te voegen, die even later voorbijkwam.

En zo trok het viertal door de donkere straten, maar de eerste wist van de drie anderen niets...

Straat in, straat uit duurde de achtervolging voort.

Eindelijk, het was ruim anderhalf uur

later, stond Cox stil voor een groot huis, waarin geen sprankje licht te zien was.

Hij keek even om zich heen, belde aan en werd onmiddellijk binnengelaten.

Achter de deur was echter niemand te zien.

Raffles verloor geen ogenblik, wachtte even tot zijn twee metgezellen zich bij hem gevoegd hadden en zei op zachte toon:

— Ik geloof dat ik weet wat Cox in dat huis uitvoert. Hij gaat vast en zeker een bijeenkomst van de bende bijwonen. Wij moeten hulp hebben. Wie weet hoeveel bendeleden er komen en wij kunnen er wel op rekenen, dat het huis vele geheime uit- en ingangen zal hebben.

Vlak in de nabijheid bevond zich een telefooncel.

Raffles snelde er heen en even later had hij een paar dozijn politieagenten op gecommandeerd.

— Maar waar geef je je nu voor uit, Edward? vroeg Brand, toen Raffles zich weer bij hem en Henderson had gevoegd.

— Voor een collega, antwoordde Raffles kalm. Ik heb op alles gerekend, maak je maar niet ongerust.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of een grote politie-overvalwagen kwam aanrijden, die dicht bij de telefooncel stopte.

— Ik ben blij, dat zij mijn raad hebben opgevolgd, en niet als bezetenen de claxon hebben laten werken, zei Raffles op zachte toon.

Hij begaf zich naar de auto, nam de inspecteur, die de overval zou leiden, terzijde en liet hem een voortreffelijk nagemaakte penning en een aanstelling als detective zien.

— Ik ben het, die u opgebeld heeft, zei hij op zakelijke toon. Daar staan twee mijner assistenten. Het gaat hier om een hoogst gewichtig geval, en als gij slim en voorzichtig optreedt, kunt gij een goede premie verdienen... Halo Charles, zo viel hij zich zelf in de rede,

grijp die jongen. Hij wil ons verraden.

Brand wendde zich snel om en zag een straatjongen als een haas op het huis toesnellen, waarbinnen Dr. Cox zoëven verdwenen was.

Brand liep sneller dan een haas, en juist toen de knaap hijgend de stoep was opgesneld, en wilde aanbellen, had Brand hem ondanks zijn hevig schoppen en rukken in zijn kraag gegrepen en van de deur weggesleurd.

Hij bracht de hevig tegenstribbende jongen naar de politieauto.

— Wat moet dat betekenen? vroeg de inspecteur verbaasd.

— Dat zal ik wel even vertellen, zei Raffles bedaard. Die jongen heeft de wagen zien aankomen en is een spion van de Bende van Het Kwade Oog. Hij heeft dadelijk begrepen, dat er gevaar dreigde, de man, die wij hebben moeten zeker zoëven zien binnengaan en nu de bandieten daarbinnen willen verwtitigen. Ja wij hebben met een sterke tegenpartij te doen.

— Maar wie is daar dan binnengaan, sir? vroeg de inspecteur in spanning.

— Dr. Cox, antwoordde Raffles kortaf.

— Weet gij het zeker? riep de inspecteur met schitterende ogen uit.

— Absoluut zeker. Hij gaat deelnemen aan een bijeenkomst van aanvoerders der bende, of ik mag een staart krijgen.

— Maar dan moeten wij dadelijk naar binnen zien te komen, riep de politie-beambte uit.

— Natuurlijk, beaamde Raffles glimlachend. Maar denk niet, dat het zo gemakkelijk zal gaan. Om te beginnen zal Cox wel op een bijzondere manier aangeboden hebben. Doen wij dat niet, dan is de zaak al verloren nog voor zij goed en wel is begonnen.

— Maar hoe komen wij dan dat huis binnen? vroeg de inspecteur ongeduldig.

— Laat dat maar aan mij over, hernam Raffles kalm. Naast de deur is een raam. Ik zal daar binnenklimmen

en de deur voor u openen. Maar wat ik u verzoeken mag: geen gerucht, anders zou alles verloren zijn. En laat een uwer die kleine schavuit met zijn gemene tronie wegbrengen. Hoe eerder wij binnen zijn, hoe beter, want wij mogen hier geen opzien wekken.

Zonder tijd te verliezen trad Raffles op het raam toe.

Het was met een luik gesloten, maar de gentleman-inbreker had het niettemin binnen een mum van tijd geopend.

Hij klom vlug als een kat door de opening en even later werd de straatdeur geruisloos geopend en traden de agenten snel binnen.

Twee hunner zouden buiten de wacht blijven houden, en reeds was er om versterking getelefoneerd.

— Maar wie maakte deze deur dan toch voor Cox open? vroeg de inspecteur aan het oor van Raffles. Het is hier stikdonker en ik zie geen portier.

— De portier ligt al aan handen en voeten gebonden en deugdelijk gekneveld in de kleine zijkamer aan de andere zijde van de gang, antwoordde Raffles kortaf. Gij hebt niet te doen met een leek, inspecteur. Zodra ik in de gang was, zag ik licht uit de reet van een deur komen. Ik sloop er op af en veraste mijn man, voor hij geluid had kunnen geven. Ik ben tamelijk bedreven in de edele bokskunst en sloeg hem tegen de grond, waarop ik hem snel bond en knevelde. Laat een man hem bewaken.

De inspecteur kreeg niet weinig respect voor de detective, die zo potig optrad en stuurde een agent naar de zijkamer om de portier van het dievenhol te bewaken.

— Apropos, is die man te vertrouwen? vroeg Raffles, zodra de agent zich verwijderd had.

— Al mijn mannen zijn te vertrouwen, inspecteur, antwoordde de brigadier verontwaardigd.

— Ik hoop het, zei Raffles droogjes. Ik houd niet van nagemaakte agenten, moet gij weten. En nu vooruit. Nogmaals geen lawaai niet spreken, niet meer

licht dan volstrekt noodzakelijk is. Wij zullen het huis eens doorzoeken.

De tocht door het huis begon, maar nergens werd enig spoor van mensen ontdekt...

Overall heerste duisternis en stilte.

De kamers waren allen gemeubeld, maar het was duidelijk te zien dat zij nooit bewoond waren.

Alleen het bed in de kleine kamer van de portier, die blijkbaar nooit te zien kwam, scheen beslapen te worden.

— Weet gij, wat dit voor een huis is, inspecteur? vroeg Raffles op fluisterende toon, toen allen weer in de vestibule stonden.

De aangesprokene haalde even de schouders op en antwoordde:

— Wij hebben altijd gemeend, dat het door een vrijgezel, zekere Tullip, bewoond werd, geheel alleen. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, sir, maar weet gij wel zeker dat Cox hier is binnengegaan?

Raffles keek de vrager strak aan en zei:

— Wat denkt gij wel van mij, inspecteur? ik heb mijn ogen niet in mijn zak. En nu zullen wij hier beneden nog eens de kamers onderzoeken, want het moet nu wel duidelijk zijn, dat die Cox dit huis slechts heeft gebruikt als doorgang naar een ander waarschijnlijk op grote afstand gelegen huis, maar dat geheel afzonderlijk staat, en geheime gangen die van een alleenstaand huis uitgaan, vindt men meestal niet op een der verdiepingen.

Juist op dat ogenblik werd er op eigenaardige wijze aangebeld.

— Sapristi, daaraan heb ik niet zo gauw gedacht, fluisterde Raffles. Daar is nog een bezoeker. Verberg u vlug, ik zal hem wel ontvangen.

De agenten snelden weg en Raffles opende de deur.

Een man in een zwarte overjas trad snel binnen, maar hij had nog geen stap verder gedaan, of Raffles sloeg hem met een vuistslag neer en duwde de deur met de voet weer in het slot.

Dadelijk werd de man door de weer toesnellende agenten gebonden en juist toen zij hiermee klaar waren, kwam hij tot bewustzijn en keek met verwilderde blik om zich heen, tot zijn ogen gevestigd bleven op Raffles.

Deze stond met de handen in de heupen gesteund voor hem en zei tot de inspecteur:

— Natuurlijk een lid van de Bende, die de weg naar de plaats der bijeenkomst weet.

Onwillekeurig waren de ogen van de man schichtig naar de deur van de kamer gegleden, waardoor enige nachten geleden een der luitenants van de Moloch was binnengegaan.

Raffles lette op al zijn bewegingen, en die blik was hem niet ontgaan.

— Knevel de man, beval hij kortaf.

De gevangene kreeg een doek voor de mond, waarna de agenten, met de bandiet in hun midden, de kamer binnentraden, door Raffles voorafgegaan, terwijl James Henderson als het ware de achterhoede vormde.

Raffles liet zijn blikken om zich heen warren en vestigde ze ten slotte op een schilderij.

Hij ging vlak tegen de muur staan en keek scherp langs de lijst.

Hij ontdekte een paar verdachte verhogingen en schudde het hoofd.

— Wij zullen die verhogingen toch maar met rust laten. Als het er één was, zou ik niet aarzelen, maar twee, dat komt mij verdacht voor. Misschien brengt een er van een alarmschel in beweging. Wij zullen liever, eens verder zien. Wat hebben wij daar? Ah, een boekenkast... vrij smal en laag...

Zonder een woord van nadere verklaring opende Raffles de glazen deuren en begon als de weerlicht de boeken van de planken te nemen en aan de toeschietende agenten in handen te duwen, terwijl de inspecteur vol spanning toekeek.

Binnen enkele minuten was de kast geheel geleedigd.

— Nu moet dat ding gemakkelijk verplaatsbaar zijn, dunkt mij, zei Raffles.

James, verzet die kast eens, maar voorzichtig en zonder lawaai te maken.

De reus kwam nader en greep de kast met zijn geweldige handen beet.

Maar hij kon haar niet optillen.....

— De kast zit vastgeschroefd aan de vloer, sir zei hij zacht. Anders zou ik dat ding als een sigarenkistje kunnen verzetten.

— Of die kast dient niet voor boeken maar voor iets anders, zei Raffles rustig.

Hij opende de glazen deur weer en klopte zacht tegen de houten achterwand.

Er klonk een hol geluid.

— Dus die kast is een deur, fluisterde de inspecteur opgewonden.

— Vast en zeker, en wij zullen die deur moeten forceren, zei Raffles, die reeds bezig was de planken weg te nemen.

Toen dit gebeurd was, kon hij het dunne achterschot al heel gemakkelijk weg nemen.

Een donker gat gaapte achter de boekenkast.

— Een tunnel fluisterde de inspecteur verrast.

— Hadt gij iets anders verwacht? vroeg Raffles ironisch. Kom gauw mee, en vergeet de gevangene niet.

Stevig gebonden werd de gevangene omringd en de kleine stoet drong de gang binnen bij het licht van Raffles' zaklantaarn.

Na een paar minuten stonden zij voor een stalen muur.

— Dat had ik wel verwacht, zei Raffles fluisterend.

Hij dacht even na, greep de gevangene bij de schouder, trok zijn revolver en bracht zijn gelaat vlak bij dat van de man.

— Luister, zei hij. Jij weet hoe men hier moet kloppen en wat het wachtwoord is. Je hebt te kiezen tussen de dood door de kogel en het noemen van dat wachtwoord. En bedenk wel, hier in mijn zak heb ik een handgranaat, wel-

ke deze stalen deur als blik zal doen splijten.

Tegelijk drukte de revolverloop de gevangene tussen de ribben.

Raffles deed hem de doek af en keek hem strak aan.

De bandiet was lijkleek, maar gehoorzaamde.

Hij tikte enige malen op de deur en dadelijk klonk een stem:

— Wachtwoord.

— De Moloch waakt.

— Wie is de Meester?

— Hij die weet.

— Wat is het doel?

— Geld en bloed.

— Wie is de vijand?

— John Raffles.

— Het is goed; ik zal openen.

Raffles had de bandiet snel teruggetrokken, voor de stalen plaat terug schoof.

Raffles sprong naar binnen en velde de deurbewaker met één slag met de kolf van zijn revolver, voor hij een kreet had kunnen slaken.

De weg was vrij.

Raffles sloop naar de tegenover liggende deur en hield het oor tegen het paneel gedrukt.

Even daarna kwam hij terug, trad op de inspecteur toe en zei:

— Zij zijn daarbinnen. Die zware deur is echter op slot. Ga opzij, dan gooi ik mijn bom.

Toen zij enige meters terug waren gegaan, wierp Raffles een kleine bom tegen de onderzijde van de deur.

Een dreunende slag en met krakend geweld spleet de deur vaneen en viel uit de voegen.

Door een wolk van grijs en rook stormden de agenten naar binnen.

Revolverschoten kraakten, woeste kreten en vloeken weerklonken, enige bendeleden wisten een der zeven deuren te bereiken, maar verreweg de meesten waren zo overbluft en verrast, dat zij geboeid waren, voor zij beseften wat

er eigenlijk aan de hand was.

Raffles was linea recta door het vertrek gestormd, en reet met zijn mes het zijden scherm aan flarden, dat een hoek van het vertrek afsloot.

Nog juist zag hij een man, wiens hoofd geheel en al door een kap van zwart gaas was omgeven, met grote snelheid als het ware in de vloer verdwijnen, waarna dadelijk een luik over de opening schoof.

Zodra de gevangenen handieten, waaronder ook Dr. Cox, machteloos waren gemaakt, werd het luik niet zonder moei-

te opengebroken.

Men vond een liftkoker, men vond een onderaardse gang, maar de Moloch had, bij zijn vlucht een instorting achter zich veroorzaakt, door een dynamietpatroon tot ontploffing te brengen.

Pas vele dagen later, toen het puin opgeruimd was, kon men de gang verder in gaan, maar veel verder was men daar mee niet, want de gang kwam uit in een brede riooltunnel, die rechtstreeks met de Hudson in verbinding stond.

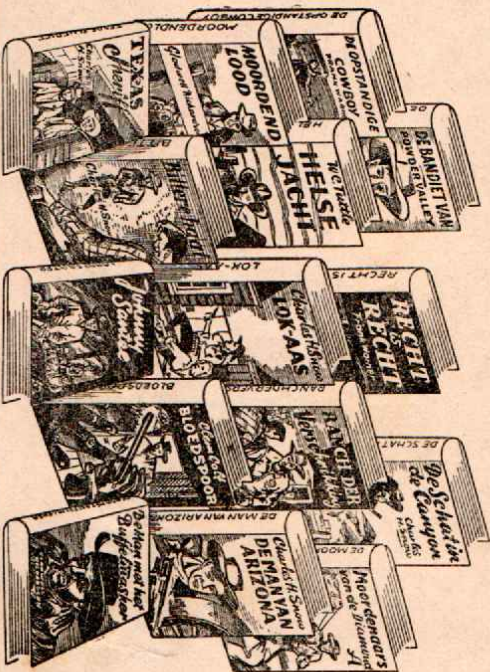
De Moloch was spoorloos verdwenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De ondergrondse tunnel

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs !!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer
met f 5,- per maand

1. Recht is Recht
2. De Opstandige Cowboy
3. Moordenaars van de Diamond-A
4. De Bandiet van de Powder Valley
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cobb
8. Ranch der Verschrikking
9. De Man met het Buffelmasker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sherif
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5,- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:
ADRES:
L. L.

